

відбувся у В'єтнамі (1918), у Північній Кореї (1947), у Південній Кореї (1973), частково – у Японії.

Раніше в японському письмі було понад 50 тисяч ієрогліфів. Людина, яка здобувала традиційну освіту, легко читала тексти тисячолітньої давнини та писала так само, як писали за багато століть до неї. Така освіта мала суто елітарний характер.

Через процеси демократизації освіти після Другої світової війни починаються реформи японської графіки. Для поширення освіти серед усіх прошарків населення Японії було створено Комісію з проблем рідної мови. У 1946 році вона запропонувала ієрогліфічний мінімум для видавництва та інших засобів масової комунікації – усього 1850 ієрогліфів.

Скоротили кількість значень ієрогліфів, спростили їх написання, розробили правила орфографії для японської допоміжної абетки (кана), а також розробили правила для змішаного запису слів – ієрогліфічним і фонографічним (буквено-звуковим) письмом.

Отже, щоб перебороти типову для феодальних культур відокремленість елітарної книжково-письмової мови від повсякденної мови народу, створили спільну мову сучасної Японії – мову масової комунікації та культурного спілкування.

Гончаров В.

НТУ «ХП»

РІЗНОВИДИ СОЦІАЛЬНИХ ДІАЛЕКТІВ ТА ЇХ РОЛЬ У РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ МОВИ

Мова і суспільство – одна з центральних проблем сучасної лінгвістики. Мова – загальнонародне явище. Народ – це творець і носій мови, тому мова знаходиться у тісному зв'язку з суспільством. З одного боку, завдяки мові існує суспільство, з іншого – саме суспільство розповсюджує і розвиває мову. Тому

дуже важливо вивчати вплив на розвиток мови соціальних діалектів – основи розмовної мови різних прошарків населення.

Для подальшого вивчення цієї проблеми потрібно розібратись, що таке соціальний діалект. Соціальний діалект, або соціолект (від латинської *societas* – суспільство і грецької *dialektos* – наріччя) – це мова, якою розмовляє певна соціальна група, соціальний прошарок або яка переважає всередині певної субкультури. Соціолекти являють собою відгалуження загальнонародної мови. Утворення соціальних діалектів зумовлено такими чинниками, як: громадський характер виникнення, розвитку та функціонування мови; природа її зв'язків з суспільством; соціальна диференціація мови відповідно з поділом суспільства на класи, верстви і групи; соціальні відмінності у використанні мови у зв'язку з різноманітними сферами її застосування. Соціальні діалекти можна поділити на наступні групи: аргі (таємні мови), жаргон, сленг, професійні діалекти.

Безсумнівно, соціальні діалекти впливають на розвиток мови. Так, наприклад, жаргон – це набір специфічних слів і висловів, які позначають певні процеси та явища, вони переважно мають відповідники в літературній мові. Вони виникли внаслідок спроби різних суспільних груп відокремитися в мовному відношенні від навколишнього суспільства. Сленг – інтержаргонне явище, що не має чіткого окреслення від жаргону, наближається до просторіччя, використовується для посилення експресивності мовлення. Жаргон і сленг можуть як прикрашувати мову певного прошарку населення, так і забруднювати її. Але найбільш суспільно корисну функцію виконують саме професійні діалекти, що виникають внаслідок професійного розгалуження суспільства. Лексика, що входить до їх складу, зазвичай означає предмети та явища, які не мають відповідників у літературній мові, тож професіоналізми є багатим джерелом для творення термінології певної мови.

Отже, немає жодної сфери життя суспільства, куди б не проникла мова, і соціальні діалекти – це велика і невід'ємна її частина. Соціолекти мають вагомий вплив на розвиток мови. Завдяки соціальним діалектам у мові з'являються нові слова, що позначають різні явища, процеси, предмети, які

раніше могли не мати відповідників у літературній мові. Але вони можуть мати і негативний вплив, забруднюючи мову просторіччями та нецензурною лексикою.

Давидюк Р.
НТУ «ХП»

БАГАТОМОВНІСТЬ У НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ

Питання того, чи може Україна стати багатомовною вже багато років обговорюється в Україні. Особливо гостро проблема постала саме за останні роки. Суперечки не припиняються навіть попри одностайне рішення влади про відмову введення будь-якої іноземної мови як державної. Тому, питання багатомовності нині є дуже актуальним.

Розглянемо дану тему на прикладі таких країн як Канада, Швейцарія та Україна.

Канада – друга за площею країна світу. Вона включає в себе десять провінцій. Вісім з яких є англomовними, один франкомовним і один двомовним. При цьому, федеральний уряд країни також є двомовним. Канадська двомовність виникла у зв'язку з тим, що першими її територію колонізували французи, а вже пізніше – англійці. Тому, для запобігання можливості утворення мовних конфліктів та для побудови міцної держави, було вирішено зберегти двомовність на федеральному рівні.

Наразі, у Канаді переважає англійська мова і більшість населення користується саме нею. Тому, якщо у Канаді зустрінуться люди з різномовних регіонів, то скоріше за все вони зйдуться на англійській. Звичайно ж проблеми пов'язані з цим виникають, проте вони не носять глобального характеру. Наприклад, у випадку якщо урядова особа знає лише одну з офіційних мов, то зайняти високу посаду у неї не буде можливості.

Швейцарія – нейтральна федеративна республіка в Західній Європі. Країна, яка має аж чотири державних мови: німецьку, французьку, італійську та